

درس هفدهم - این‌ها و آن‌ها

در درس گذشته آموختیم این دنیا محل کار و مزرعه‌ی آخرت است و قیامت روز حسابرسی کارنامه‌ی اعمال است؛ روزی که دیگر نمی‌توانیم کاری انجام دهیم. با توجه به اعمال و رفتار هر کس، جایگاه متفاوتی برای او در نظر گرفته می‌شود.

• بهشتیان

خوشحال هستند و چهره‌ی آن‌ها از نشاط و سرور می‌درخشد.

خدمتکاران هر آن چه اراده کنند غذا و میوه و ... برایشان فراهم می‌کنند.

قصرها و باغ‌های چشم‌نواز و خیره‌کننده که در آن‌ها نهرهایی از آب زلال، شیر و بهترین عسل جاری است.

صدای دلنشین پرندگان و جویبار و عطر گل‌های رنگارنگ همه جا را پر کرده است. فرشتگان به آن‌ها احترام می‌گذارند.

• دوزخیان

آن‌ها پژمرده و افسرده‌اند و چهره‌هایشان غمگین و غبارآلود است.

حسرت زده و پشیمان و با خشم و عصبانیت به هم نگاه می‌کنند و به هم بد می‌گویند. صدا و فریادهای وحشتناک به گوش می‌رسد و عذاب سوزان و دردناک برای آن‌ها فراهم شده است.

نه آبی و نه غذایی که از تشنگی و گرسنگی نجاتشان دهد و روزی هزاران بار آرزوی مرگ می‌کنند.

فاصله گرفتن از چه چیزهایی باعث شد به دوزخ بروند؟

- فاصله گرفتن از دستورهای خدا و نماز و عبادت

- سفارش‌های پیامبران و راهنمایی کتاب آسمانی

- ستم به دیگران و پایمال کردن حق مردم و فکر نکردن به نیازمندان باعث این نتیجه شد. این کارها باعث شد روز قیامت «روز فصل» یعنی روز جدایی آن‌ها از بهشتیان شود.

خداوند در قرآن می‌فرماید:

« فَهَوْا فِي عَيْشِهِ رَاضِيَةً فِي جَنَّةٍ عَالِيَةٍ »

این‌ها در بهشتی عالی مرتبه، زندگی کاملاً رضایت‌بخشی دارند. سوره‌ی حاقه - آیه ی ۲۱ و ۲۲

نعمت‌ها و لذت‌هایشان هیچ‌گاه پایان نمی‌پذیرد
سوره‌ی واقعه - آیه‌ی ۳۳

هر آن چه دلشان می‌خواهد برایشان فراهم می‌شود.
سوره‌ی زُخْرُف - آیه‌ی ۷۱

دوزخیان

خداوند در قرآن می‌فرماید:

« وَ مَاوَاهُمْ جَهَنَّمَ جَزَاءً بِمَا كَانُوا يَكْسِبُونَ »

جهنم جایگاه بدکاران است؛ به خاطر کارهای زشتی که در دنیا انجام داده‌اند.
سوره توبه - آیه ی ۹۵

هیچ راه فراری از آن ندارند.
سوره‌ی نسا - آیه‌ی ۱۲۱

از آبی بدبو می‌نوشند (و سیراب نمی‌شوند).
سوره‌ی ابراهیم - آیه‌ی ۱۶

• در روز فصل بین بهشتیان و دوزخیان فاصله می‌افتد که نتیجه‌ی انجام کارهایشان در دنیا است و این جاست که خداوند مهربان می‌فرماید:

خداوند در قرآن می‌فرماید:

« إِنَّ يَوْمَ الْفَصْلِ كَانَ مِيقَاتًا »

روز جدایی نیکوکاران و بدکاران، میعاد همگان است.

سوره‌ی نبأ - آیه ی ۱۷

با یک ضرب المثل شیرین و مرتبط به این آیه به زیبایی می‌توان گفت: «هر چه کنی به خود کنی؛ گر همه نیک و بد کنی.»

مریم عزیزی - تالار تلگرامی معلمان پنجم ابتدایی (دکتر صفایی)